

Tale om Forslag, hvorved Udgiften til Hærvæsenet kan indskrænkes til det Halve, er det Noget, jeg vil respektere; før bryder jeg mig ikke om — jeg havde nær sagt — den Plukfist, som man kan lægge til fra Hvertallets eller Mindretallets Side. Men naar jeg her er gaet med Mindretallet, er Grunde den, at jeg er imod Alt, hvad man paa dette Omraade vil bevilge over for enhver Regjering; det er ikke alene overfor denne Minister, at jeg vil negte det, men jeg vil være mod en hvilken som helst Bevilling, der gaar ud paa saaledes at fremme Hærvæsenet. Den ærede Ordfører kunde derfor gjerne have sparet sin Bemærkning i saa Henseende; men det forstaar sig, det ser jo meget lystelig ud. Vi mindes jo Alle, baade Høire og Venstre, hvorledes det ærede Medlem i Begyndelsen af Sessionen aldrig kunde reise sig og tale om de foreliggende Spørgsmaal, uden at begynde som saa: „Høires nye Venner“, „Ministeriets nye Venner“. Nu er det en Fornøielse for os at se, hvorledes Sagen stiller sig ved Forhandlingen af denne Sag; vi maa spørge: Hvem er nu Ministeriets nye Venner? Det er kun et Spørgsmaal, jeg gjør; men jeg antager, at Enhver for sig kan bevare det. Det behøver jeg ikke at give nogen videre Udvikling af; men jeg har kun fundet mig besøiet til at gjøre denne lille Bemærkning, fordi jeg vilde, at Tidenden skulde vise Folket, hvorledes man paa en Tid kan sige saa og paa en anden Tid handle saa. For kommende Tidens Skyld kan det være rigtig rart at kunne komme til at minde hinanden om det. Det er Hovedgrunden, hvorfor jeg har taget Ordet, og jeg skal slutte med at gjentage, at om Loven vedtages eller ei, spiller ingen Rolle for mig.

Ordføreren (Berg): Den ærede sidste Taler er meget utaknemmelig. Nu har jeg anstrengt mig for at sætte det ærede Medlem ind i denne Sag, under hvis Behandling i Udvalget han ikke har været tilstede ligesom heller ikke ved Affattelsen af Betænkningen, saa at jeg ikke, siden Udvalget blev nedsat, har haft den Fornøielse at se ham før idag. Da jeg saae, at han stod overfor Behandlingen af et Forslag, hvis Behandling i Udvalget han ikke havde overværet, tænkte jeg, at det vilde være godt, at han fik den Begrundelse at høre, der var givet Forslagene i Udvalget, men nu, efter at jeg af Hensyn til det ærede Medlem, for at han kunde stemme af Klar Overbevisning om Stillingen, har meddelt ham denne Begrundelse, kommer han med en Anke derover. Hvad angaar Spørgsmaalet om at nedsætte vore Hærudgifter til det Halve, er det et af disse fromme Ønsker, som kunne lyde smukt nok, fremsætte her i Salen; men det forekommer mig rigtignok, at, naar det ærede Medlem ved sin Afstemning skal til at indfri disse Ønsker, stemmer han til en anden Side. Jeg skal minde ham om

2den og 3die Behandling af Finantsloven ifjor. Hvorledes stemte han da? Han har mange Gange været med til at stemme for extraordinære Bevillinger til Hær og Flaade, en Gang endog saa for 30 Millioner Kroner ekstra. Naar det ærede Medlem nu efter Kæse Mars Overveielse har deltaget saaledes i Behandlingen af militære Bevillingsspørgsmaal, forstaar jeg ikke, hvor disse henkastede Ønsker om Halvdelen af, hvad han selv gjentagne Gange har stemt for, skulle hen. Tid Sammenhæng bør der formentlig dog være i vor Stilling til saadanne store Spørgsmaal, der ikke angaa Ministerne eller Rigsdagen alene, men hele Folket og Fædrelandet. Til det ærede Medlem for Skanderborg Amts 2den Valgkreds (N. Jensen) skal jeg udtale min Glæde over, at han ved den Forhandling, han har hørt, og navnlig ved den fra den ærede Minister fremkomne Udtalelse, at Ministeren delte Udvalgets Betragtning af § 22, er, som det forekommer mig, bragt til at gaa bort fra sin første Forklaring om den anden Bei, ad hvilken man kunde hjælpe paa Manglen af Underofficerer, nemlig ved § 22. Hvad er det, Ministeriet vil hjælpes til? Til at faae de vakante Underofficerspladser besatte. Naar nu det ærede Medlem i sit første Foredrag sagde, at man kunde hjælpe sig ad anden Bei ved § 22, saa maatte vi forudsætte, at det logisk maatte ligge i det ærede Medlems Udtalelse, at efter § 22 kunde man udnævne faste tjenstgjørende Underofficerer af anden Klasse. Nu siger det ærede Medlem: Nei, ikke i Fredstid, men i Krigstid; men i Krigstid behøver det ærede Medlem slet ikke § 22, men kan henholde sig til en senere Paragraf i Loven, som giver udtryffelige Regler for den Slags Tilfælde. Da sker Forfremmelserne ved, at man efter de givne temmelig liberale Regler benytter de bedste Kræfter, man har, til den Tjeneste, der skal udføres; men da gjælder § 22 slet ikke; thi da forfremmer man og udnævner Underofficerer ufortøvet. Derfor maa det ærede Medlem gaa tilbage fra Krigstid, ligesom han før gif tilbage fra Fredstid og henholdt sig til en senere Paragraf i Loven, som giver Regler for Forfremmelse i Krigstid. Naar det ærede Medlem nu er kommet paa det Standpunkt at sige Stop, vil jeg sige — og denne min Bemærkning gjælder ogsaa det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjær) — at jeg altid har staaet paa det Standpunkt, at, naar der foreligger et Forslag, som jeg anser for godt, sker der min Overbevisning en Tjeneste ved, at det vedtages; og dette Forslag er godt, set med Hensyn til samtlige Forhold, baade Garnisons- og Betr- og ellers vistnok alle mulige Forhold. Naar jeg da har vundet denne Overbevisning, siger jeg ikke Stop til dette Forslag, men siger Ja dertil.

Kjær: Det er mig en Fornøielse, at jeg